

Svědectví: 29. Úvahy o pohřbu mé matky: Srdce má důvody věřit

Bývalý baptistický kazatel o pochybnostech své víry. „Často v tichých hodinách, kdy jsem naplněn smutkem nebo radostí, vyplave na povrch mé mysli fráze ze starých žalmů a příběhů, úryvek duchovní písně... a přinese mi takovou míru pokoje, který přesahuje veškeré chápání..“

Svědectví

Úvahy o pohřbu mé matky: Srdce má důvody věřit

Svědectví

Úvahy o pohřbu mé matky: Srdce má důvody věřit

Když jsem psal svou první knihu, moje 85letá matka nečekaně zemřela. Byla v zařízení pro asistované bydlení, ale neměla žádné vážné zdravotní problémy. Do nemocnice nastoupila silně

dehydratovaná a měla akutní selhání ledvin, ačkoli nikdy předtím problémy s ledvinami neměla.

Zemřela 10 dní po přijetí. Zvážil jsem a porovnal svou reakci na její smrt a smrt mého otce, s odstupem asi 46 let.

Moje náboženské přesvědčení a pohled na svět se v průběhu těchto let dramaticky změnily.

Abychom byli spravedliví, existuje také obrovský psychologický rozdíl mezi 12letým synem, který ztratí svého 46letého otce, a 58letým synem, který ztratí svou 85letou matku. Smutek je nesrovnatelný.

Ale ve skutečnosti jsem smířenější s uvědoměním si, že nevím, co se stane, až zemřeme, než s vírou, kterou jsem kdysi věřil, že můj otec je v nebi a že se tam k němu jednoho dne připojím.

Pokud jste četli mou [knihu](#), možná vás překvapí vzpomínkový akt, který jsme se sestrou naplánovali pro naši matku.

Vzpomínkovou bohoslužbu sloužil fundamentalistický baptistický kazatel mé matky. Byla tam čtení z Písma. Vybral jsem hudbu, která sahala od aranžmá Johna Ruttera „*For the Beauty of the Earth*“ („*Za krásu země*“), zpívané Cambridge Singers, až po video „*Will the Circle Be Unbroken*“ s řadou hudebníků včetně Johnnyho Cashe, Bruce Hornsbyho a *The Nitty Gritty Dirt Band*.

Napsal jsem a přednesl smuteční řeč a zmínil jsem, že víra mé matky byla ústřední součástí jejího života.

„Není to v rozporu se vším, co jsi napsal?“ mohl by se někdo zeptat. V některých ohledech ano a v jiných ne.

Intelektuálně odmítám premisy obou hudebních výběrů. „*Za krásu země*“ je chvalozpěv zpívaný Bohu, o jehož existenci pochybuji. „*Will the Circle Be Unbroken*“ je stará gospelová píseň o nebi, „*o lepším domově čekajícím v nebi, Pane, v nebi*“.

Moje studium posmrtného života ve starověké blízkovýchodní literatuře mě přivedlo k závěru, že mnoho z toho, čemu se věří o nebi a pekle, má kořeny v proměnlivém světonázoru, který vyvinuli primitivní lidé ve snaze vysvětlit to, co je epistemologicky nevysvětlitelné. Jinými slovy, nevíme, co se stane po smrti.

Proč jsem tedy vybral tyto chvalozpěvy a požádal jsem kazatele, aby vedl pohřeb mé matky a dal vnoučatům mé matky číst Písmo?

„Ta bohoslužba nebyla o mně ani o mé sestře. Bylo to o naší matce.“

Za prvé, ta bohoslužba se netýkala mě ani mé sestry. Bylo to o naší matce, houževnaté ženě, která ve čtyřiceti ovdověla a měla dvě malé děti, které vychovávala sama.

A i když víra mé matky byla otřesena předčasnou smrtí mého otce a určitá její víra byla zpochybněna a změněna, nakonec stále věřila v Boha a posmrtný život v nebi.

Zadruhé, způsobem, který nedokážu vysvětlit, nacházím v těchto písních útěchu a zároveň odmítám jejich teologické premisy.

Jsem emocionálně dojatý Rutterovou melodií a autorovými slovy „*Láska, která od našeho narození leží kolem nás*“, aniž bych to musel připisovat Bohu. Sdílím to ve smyslu „*radosti z lidské lásky, bratra, sestry, rodiče, dítěte*“.

A myšlenka „*přátel na zemi a přátel nahoře*“ mi připomíná ty zvláštní lidi v mém životě, živé i mrtvé. Při poslechu této písně jsem a byl jsem dojatý k slzám, i když jsem přestal věřit v Boha, jemuž se tato píseň zpívá.

„**Will the Circle Be Unbroken**“ je o synovi, který truchlí nad smrtí své matky, když sleduje, jak ji pohřební vůz odváží pryč. Refrén je řečnická otázka, protože cítíme, že spisovatel věří, že se jeho matka připojila k rodinnému kruhu blízkých, kteří zemřeli před ní.

Věřím v nebe? Intelektuálně ne. Ale dojíámá mě k slzám představa, že se moje matka znovu shledá se svým manželem, mým tátou a všemi ostatními členy její rodiny, kteří ji předcházeli ve smrti? Absolutně ANO.

A mohu mít v hlavě tyto dvě protichůdné, zdánlivě nesmiřitelné představy zároveň? Ano, můžu a udělal jsem to během matčina pohřbu.

„Dokážu ve své hlavě pojmout tyto dvě protichůdné, zdánlivě nesmiřitelné představy? Ano, můžu a udělal jsem to během matčina pohřbu.“

Takhle jsem zažil pohřeb své mámy. Pozastavil jsem svou nedůvěru a přijal hodinu vzpomínek na svou matku a poslouchal písně zpívané Bohu, o jehož existenci pochybuji, ale jehož texty a melodie rozvířily mé emoce. Byl to transcendentní okamžik, vypůjčený z náboženského lexikonu, nebo „vrcholný zážitek“, vzývání Abrahama Maslowa.

Sam Keen ve svých *Hymns to an Unknown God* poznamenává:

„**Chvalozpěvy, které jsme zpívali (jako děti)**, stále znějí v chodbě mé mysli a paměti. Kdysi dávno byl můj Bůh mocnou pevností, stínem mocné skály v unavené zemi. Pomoc v dávných dobách, naděje pro roky budoucí.

I když už nepřijímám autoritu Bible a církve, pravdy v pozadí slov stále znějí v hloubi mé bytosti. Často v tichých hodinách, kdy jsem naplněn smutkem nebo radostí, vyplave na povrch mé mysli fráze ze starých žalmů a příběhů, úryvek duchovní písně... a přinese mi takovou míru pokoje, který přesahuje veškeré chápání. . . .

Oduševnělý život je více o tom, jak dostat rytmus a naladit se na hudbu sfér, než o to, aby slova byla správná.“

Vzbuzování emocí není výhradní doménou náboženství, alespoň ne podle mých zkušeností.

Muzikál Wicked jsem viděl půl šestkrát a pokaždé mě dojal k slzám.

Epizoda „*Man in a Hurry*“ show *Andyho Griffitha* mě pokaždé, když ji zhlédnu, zamlží oči.

Ale nemám potřebu tyto zkušenosti kategorizovat jako náboženské nebo používat náboženský jazyk, abych je popsal. Beru je takové, jaké jsou: transcendentní momenty, které vzdorují limitům jazyka a jsou lépe prožité než popsané.

Nepotřebuji Boha nebo bohy, abych je vysvětloval nebo pro svou niternou reakci na ně.

Stejně jako Plecháč v *Čarodějovi ze země Oz* potřebuji jen srdce. Protože jak Pascal uvažoval ve svých *Pensées*:

„Srdce má důvody, o kterých rozum nic neví.“

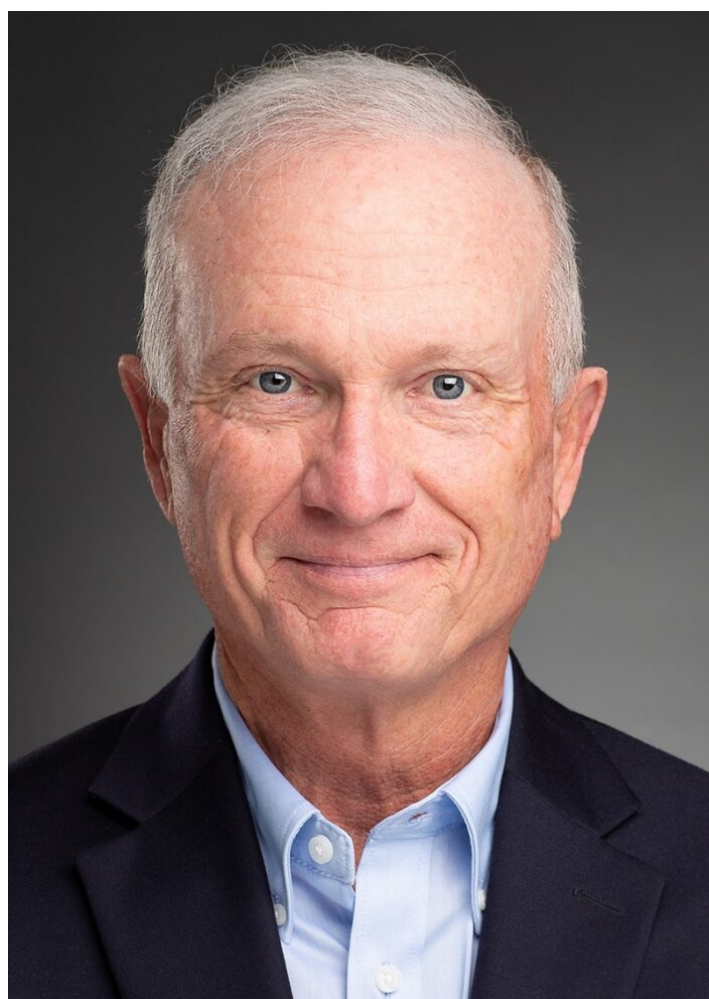
DAVID RAMSEY

[Baptist News Global](#)

Předchozí článek autora:

[Ateismus a agnosticismus poslední ve skříni](#)

David Ramsey

David Ramsey

David Ramsey byl 10 let baptistickým kazatelem a sloužil jako starší kazatel ve dvou sborech ve Virginii. Získal bakalářský titul na Wake Forest University a magisterský titul z bohosloví na Duke University Divinity School. Byl také členem náboženství a rozvoje vedení na Princetonském teologickém semináři.

-tep-

Článek vyjadřuje výhradně názory autora.

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)